

Một Nửa Bài Thơ Một Nửa Bài

Quặn lòng, nát dạ một bài thơ...mới nửa bài thôi, mắt bỗng mờ! Mình chẳng bé con sao lại khóc? Quà ai cho chớ...tuổi tàn trưa!

Nửa bài thơ...mới...nửa bài thôi. Mệt quá thì than mệt quá trời! Xưa, Mạc Đĩnh Chi đi xứ Bắc, không làm thơ được chắc Tàu cười?

Ông Mạc Đĩnh Chi hai Trạng Nguyên...Mình đây không giỏi cũng không duyên, nhớ cô tóc ngắn thương về tóc, nhớ cặp đùi thon, nghĩ tới em!

Thơ thế, có chi mà "rắc rối"? Mà nao nao dạ? Nát tan lòng? Thưa anh, thưa chị và em, nửa...Tôi muốn bài thơ nói Núi Sông!

Thằng Lính, ba mươi thôi ở Lính, ở Tù cho héo hắt đời trai...Thời lai đồ điếu thành công dị, vận khứ anh hùng...thiệt mỉa mai! (*).

Gần chục năm ra được cũi tù...thấy mình như lạc cõi Thiên Thu. Làm thơ, làm vộ rồi đem giấu...buồn xớ lên nhìn cái xác khô...

Đó nửa bài thơ...không thể tiếp! Viết thêm, ai đọc để mình khoe? Em ơi, mái tóc chiều nay gió, em hãy vì anh, nón lá che!

Em hãy vì anh, vượt áo dài...rồi đem treo cất, để dành mai...Biết đâu có lúc anh về được, em điểm tô giùm anh thuở trai...

Em ơi em ơi em ơi à...Một câu kết nhé, thiết hay tha? Thiết: anh cần thiết cho em hả? Tha...nhé, tình anh, vạn dặm xa!

Trần Vấn Lệ

(*). Thơ Đặng Dung: "Thời lai đồ điếu thành công dị, Vận khứ anh hùng ảm hận đa!"